

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LO CANDIDAT DEL NOSTRE DISTRICTE

Ciudadans de las Aforas: L' honra del districte, la vostra dignitat y l' interés de la República reclaman á una 'l triunfo de Salmerón.
 ¡A las urnas!

¡FELIS VIATJE!

GSTÈM abrumats. Un acte merament individual, realitzat sense consulta previa ab ningú, y obehint sols als dictats de nostra honrada conciencia; pero meditat, molt meditat, y sentit, molt sentit, perquè no sense sentirho ab tot lo cor, se rompen 'en un dia relacions polítiques mantingudes per espay de vint anys de lluytas y sacrificis; un acte com la publicació del article titulat *La nostra actitud*, ens ha valgut tímides censuras dels menos, aplausos calurosos de molts republicans possibilistas y no possibilistas, y una simpática espectació per part de la gran majoria del partit republicà històric.

Creym sincerament que 'l resultat obtingut se deu més que al mérit escàs del nostre humil treball, a la oportunitat de la seva publicació en las presents gravíssimas circumstancies.

Podriam ara, ans que tot, recullir las censuras de que hem sigut objecte y contestarlas degudament: podriam dir a *La Publicidad* que no es lo Sr. Roca y Roca, es a dir, una sola y humil personalitat, qui se separa del possibilisme, sino qu' es LA CAMPANA DE GRACIA, lo decà dels periòdichs republicans espanyols qui s' aparta, no del possibilisme republicà, no del método evolucionista aplicat a la política republicana, no de la seva historia constant, sino de l' última maniobra política del Sr. Castelar, tan incomprendible, com misteriosa, tan misteriosa, com ocasionada al desprestigi irremediable de la nostra agrupació política. Més clar: podriam dir que LA CAMPANA DE GRACIA, que fins admirant tot lo que val en Castelar, té en las ideas una fé absoluta que no pot concedir als homes, sempre falibles, se nega a traspasar la ratlla que separa 'l camp republicà del camp monàrquich.

Podriam també acullir los aplausos, y transcriure las infinitas felicitacions que de tot arréu arriban a nosaltres. Las agraïm en l' ànima, y a consignar lo nostre agraïment ens limitém avuy. Sempre hem sigut poch amants de la vanagloria; y de las felicitacions y de l' adhesió qu' en moltes d' ellas se 'ns manifesta, no tardarém a utilitzarne la part práctica en bé de la nostra agrupació, may en profit personal.

¿Quán? Després de las eleccions. Avuy no fora oportú. Semblaria que 'ns n'anavam per las branques, y avuy no 'ns convé encare apartarnos de la soca, tant més quan la batalla electoral de demà no consent distraccions, ni polémicas intempestivas. Si existeix encare qui pretén ajudar a la coalició dels partits monàrquichs pèl compte que li puga tenir, nosaltres ens afèrmem en la nostra actitud, y a falta de

candidats propis que lluytin sense conexions sospitosas, preferim apoyar resolta, leal y desinteressadament als candidats de la unió republicana.

Després de las eleccions passarem comptes y definirem més y més la nostra actitud.

Precisament, si un testimoni valió faltava encare per justificar l' acte nostre, D. Emili Castelar acaba de donarlo.

Segons telégramas de tota la premsa local, interrogat en Castelar sobre l' actitud de LA CAMPANA DE GRACIA, respongué que no se 'n preocupava, y que deixa als seus amichs en llibertat d' acció, encare que li agradaria que coincidissen ab ell.

Afegí qu' ell presentaria la seva acte de diputat al Congrés; pero que tenia resolt, ab carácter irrevocable, no concorre a las sessions: que se 'n aniria a Italia a recullir materials pera escriure l' *Historia d' Espanya*, y que la seva ausencia duraria un parell d' anys.

Prenem acte de aquestas declaracions, esperant que vinguin los fets a confirmarlas.

Ja fá temps manifesté en Castelar desitjos de llicenciar al seu partit; ningú de nosaltres vá donarse per entés, creyent en la existencia de certas combinacions; mes avuy no sembla sino qu' 'l partit republicà històric li fassi nosa. Tal es la trassa que 's dona a desferlo, ó quan menos a reduhirlo a la impotencia. Cert que may l' havia cuitivat, com si res l' hi importessen los esforços, los sacrificis y l' adhesió constant de tants y tant valiosos elements. May havia fet per ofegar las dissidencias locals donant la rahó a qui la tingüés, lo que vá fer aquest dia en obsequi de 'n Sagasta, procurant reconciliar ab ell a 'n en Canalejas.

Lo partit possibilista subsistia poderós, porque poderosa, práctica y patriòtica es la idea que sustenta, no porque la táctica política interna de 'n Castelar li prestés cap forsa; al contrari, n' hi treya.

No volém entrar en petitesas. Pero es precis consignar que a cada elecció hem sufert los possibilistas de las provincias las imposicions personals de 'n Castelar, y tots passavam per ellas, tots suportavam las sevas genialitats, porque teniam prudencia suficient per no sacrificar a miras mesquinas com ho son sempre las qüestions de personas, l' interés patriòtic de la nostra estimada causa. Desde que hi ha restauració, hi ha hagut sempre dos classes d' encasillat: l' encasillat del govern y l' encasillat castelari. Y hem passat per aquest últim fins avuy, que 'ls dos encasillats han coincidit; fins avuy que 'ls candidats possibilistas s' han confós ab los candidats ministerials, en la mateixa protecció oficial y en la mateixa hostilitat sistemática contra 'ls demás partits republicans.

Per aixó diguerem nosaltres dissapte: fins aquí hem arribat; d' aquí no passém.

Y avuy afegirém que de monàrquichs no volém serho, ni volém semblarho.

¿Se diu com última alegació que 'l patriotisme 'ns obliga a sostenir lo pressupost de la pau? Enhorabona. Sigüem patriotas.

¿Pero quin exemple de aquest patriotisme 's disposa a donar lo mateix Castelar, iniciador de una idea tan simpática?

Clarament acaba de manifestarho. Mentres lo sèn partit, sense saber si es ben bé carn ó ben bé peix, s' ha de quedar aquí bregant ab tots los republicans que l' han de mirar ab justa suspicacia, a pesar de totas las protestas de republicanisme que puga fer, y descreditantse cada dia més ab lo descrédit segur del partit liberal de la monarquia, al costat del qual estarà obligat a permaneixre; en una situació com aquesta tan difícil, tan ambigua, tan perillosa y desairada, lo jefe, lo capitá del barco, lo Moisés del possibilisme, se passejará tranquil per l' extranger, recullint materials pera escriure la *Historia d' Espanya*, y permaneixera dos anys a fora, exercint lo patriotisme de unamanera tan especial, que durant aquestos dos anys no ha de cuydarse ni de las angunias de la patria, ni de la suor freda dels amichs incondicionals de la seva persona.

¡Ah, Sr. Castelar! La probada paciencia, la sumissió extraordinaria dels republicans històrics té 'ls seus límits y desapareix quan veuhen en perill imminent de ruina l' hermós edifici ideat per vosté y construhit per tots, la casa payral que vosté dessocupa, deixant que cada hù dels que tant a gust l' habitavam, campi pèl seu costat, no preocupantse poch ni molt dels qui, com nosaltres, volém permaneixre fidels a las tradicions republicanas de la familia, y embarcant, d' acort ab lo govern, en lo vaixell monàrquich, als que senten certas impaciencias, que may de la vida hem de sentir nosaltres.

Per aixó si en Castelar no 's preocupa de la nostra actitud, que ha de ser demà l' actitud de la inmensa majoria del partit republicà històric, nosaltres hem deixat de preocuparnos de las sevas intencions inexplicables. Creyam que mereixiam un altre pago. Pero tant se val. La nostra fé será sempre una fé sense vena 'ls ulls. Odiém las tenebras: aném la claretat; la convicció es la única forsa qu' ens alenta en los combats de la política.

Las manifestas conexions de alguns possibilistas ab los monàrquichs, clarament confessadas per en Castelar, li arrebatan a grapats forsa y prestigi: la projectada ausencia del qui fins ara ha sigut lo sèn jefe, no té explicació: sembla una broma. Per lo tant, s' hi ha qui sent en moments tan critichs la necessitat d' anarse 'n a escriure tranquilament la *Historia d' Espanya*, hi ha també qui está resolt a contribuir ab totas las sevas forsas a continuarla en lo terreno dels fets, lluytant contra la monarquia y treballant sense descans per l' afiansament y la purificació de las conquistas democráticas.

Si en Castelar se 'n vá com diu, nosaltres ens quedém; si en Castelar, realment s' ausenta, ¡felis viatje!

P. K.

RECORTS DE LA REVOLUCIÓ

LA ELECCIÓ DE LAS CONSTITUYENTS A BARCELONA.

QUECH que may més tornarà a observarse la febre política que reynava a Barcelona a últims de 1868 y principis de 1869. Aixis com avuy la gran majoria dels ciutadans se mostran indiferents y apàtics, llavoras podian couarse 'ls que no tinguessin un color polítich determinat. Cert que no s' havian inventat encare 'ls

partits ab jéfaturas ni pontificats, ni las reglas de disciplina mes ó menos utilisables en favor de determinadas pretensions personals, ni aquestos matissos infinits, causa avuy del esmicolament dels partits y del escepticisme de las grans masses. Ab l' esperit públich qu' era llavoras imponent no podia jugar's hi.

Lo problema que s' anava a ventilar era tan senzill com trascendental per la vida de la nació. Los electors havian de respondre unicament a la següent pregunta: «S' ha de constituhir Espanya en República ó en monarquia?» De las urnas havia de sortir clarament formulada la resposta, segons guanyessin los candidats republicans ó 'ls monàrquichs.

Republicans y monàrquichs treballavan feya temps ab gran ardor pera captarse l' apoyo de l' opinió pública. Treballs al detall pera guanyar vots escadussers no era necessari ferne, en vista de que las opinions se manifestavan prou espontáneament agrupadas. Pera valerme de una comparació de pagés, diré que las olivas se cullian ab borrassa.

Preludis de l' elecció sigueren las imponents mani-

festacions públicas, la monàrquica y la republicana, celebradas en un mateix dia, un diumenje. Es precis consignar, com un timbre de gloria pera Barcelona, qu' en diversos punts de la ciutat al crusarse las comitès monàrquicas ab las republicanas, a pesar del enardiment de las opinions, se saludaren ab respecte, inclinant sos respectivus pendons.

De reunions públicas, de discursos de propaganda no 'n vulguin més. Durant alguns mesos las empresas teatrals renegavan de la política, al veure deserts los espectacles públichs. Tot barceloní, després de sopar, se 'n anava a passar l' estona ó be al cassino monàrquich ó be al club republicà, segons las opinions que professava.

De tots los clubs lo més important era 'l qu' estava instalat en lo saló de ball del carrer de la Canuda. Aquella sala casi quadrada, ab doble galeria, pintada ab gran profusió de arabescos, cada nit bullia, al calor dels discursos que pronunciavan homes ja vells en lo partit republicà y gent nova, afanyosa d' explayar lo seu entusiasme. L' entrada era pública, y la paraula s' concedia a tothom qui la demanava.

La Junta de aquest club, en inteligencia ab los demás qu' existian, entre ells lo federalista instalat a Sant Gayetano, y ab los comitès del partit republicà confeccionaren sense dificultats la candidatura per la circumscripció de Barcelona. Figuravan al davant d' ella 'ls noms de dos ilustres republicans catalans, los senyors Pi y Margall y Figueras; seguia 'l del obrer Pau Alsina, mostra de consideració a las classes treballadoras partidarias de la República; venian després los dels Srs. Tutau y Soler y Piá y tancava la candidatura 'l del Sr. Serrallera, jove de grans condicions, a qui patrocinavan especialment los federalistas.

Ni la més petita discrepancia s' observá en cosa sempre tan ocasionada a dissensions y diferencias, com la designació de candidats.

Als que reberen l' honra de representar la opinió re-

publicana en la lluyta electoral que anava a trabarse, no se 'ls demaná ni un céntim per gastos d' elecció: la millor moneda en aquest cas es l' entusiasme dels electors. Los gastos indispensables se cubriren ab lo producte de una colecta voluntaria que 's feya a la porta dels clubs, en los quals s' hi colocava una safata y cada hù hi tirava lo que volia.

Desde'l moment que quedá acordada la candidatura, se donaren animadas sessions de propaganda en tots los districtes de Barcelona y en tots los pobles de la circumscripció.

La nit avants de l' elecció se realisá una manifestació pública nocturna, ab carretelas, música y un fanal que contenia 'ls noms dels candidats. La comitiva recorregué tot Barcelona, parantse a cada districte, pera fer la proclamació de la candidatura acordada, y fixar lo corresponsent cartell en las principals cantonadas. Recordava alló, per antitesis, la proclamació del estat de siti 'an freqüent, avants de la Revolució de Setembre. Era en certa manera la proclamació del estat de guerra electoral, guerra pacífica, que constituheix l' exercici del acte més preciós de la soberania popular.

Constituhidas las mesas, segons la ley electoral llavoras vigent, l' elecció tingué lloch los dias 16, 17 y 18 de Janer de 1869. ¿Qui es capás de descriure l' animació que reynava en los 22 colegis en que s' dividia la ciutat? Tothom se llenzá a treballar ab un dalé extraordinari. En las mesas hi havia representació dels dos partits, y la legalitat de la elecció estava perfectament garantida. No s' havian inventat encare las tupinadas y 'ls abusos asquerosos que han vingut més tart.

Pressió sobre 'ls electors se 'n feya molta. Los electors monàrquichs que tenian dependencia la obligavan a votar la candidatura monàrquica en la que hi figuravan los següents noms: Espartero, Madoz, Fabre-

A LAS URNAS!

No podem deixar passar may l'ocasió, en que'l poble espanyol es cridat als comicis per expressar la seva voluntat, sense donar lo crit de «¡A las urnas!»

Si: ¡A las urnas, ciutadans! No desconeixem pas com se fan avuy las eleccions; la presio que s'exerceix, los abusos

que's cometen, la corrupcio que per tot arreu domina, y no obstant y aixó, considerem com un dever civic l'exercici del dret electoral. Pitjor mil voltas pels nostres enemichs si'l trepitjan y escarneixen. No triuñaran los candidats del poble, encare que triuñin moralment; pero tampoch triuñaran ells. L'acta que se'n dugan tacada ab tots los escándols, més que un títul de legisladors, será una patent de desprestigi.

Ja que no volen ó no poden anar pèl camí dret; ja que no volen ó no poden practicar la sinceritat electoral ¿no hem de tenir nosaltres un interés suprém, en qu'ells mateixos minin y corrompin las institucions, que la República espanyola está cridada a sustituir?

Veus' aquí senyalada ab aixó sols l'eficacia política de la lluyta electoral.

La República, que hauria de venir ab la forsa dels vots, pot venir de igual manera quan los excessos creixents dels seus adversaris, acabin per colmar la paciencia del poble. Per tot arréu se vá a Roma, si al emprendre'l camí's desplega la deguda decisió y constancia.

No se'm ocultan las grans dificultats que s'ofereixen en alguns districtes a causa de intestinas discórdias, que un dia ó altre haurán de cessar en bé de la causa republicana.

Tant lluny estém nosaltres dels que, havent acceptat la coalició republicana, perturban la bona inteligencia electoral, obehint a ressabis de fracció ó a reproables passions personals, com de aquells que, separantse del camp republicá, imploran l'apoyo dels partits monárquichs per conseguir un'acta.

No volém avuy particularisar. Creyém que tots aquests vicis están cridats a desaparèixer, y desapareixerán lo dia que no hi haja en lo cor dels republicans més que una sola passió: l'amor a la República; lo dia que la massa republicana vulga imposarse.

Y aquest dia s'aproxima. Entre tant es precís votar a tota costa.

En los districtes ahont se presenta una sola candidatura republicana en front de la monárquica, decididament, y sense vacilar, en favor de la candidatura republicana, sense mirar lo nom del candidat, sense atendre la fracció a que partany. Votém ans per la idea que pèls homes.

Pero en aquells districtes ahont sigan dos ó més los candidats republicans que's disputin lo triuñfo, con-

cedeixis lo vot a aquell que, naturalment, tingui més preponderancia, a aquell a qui accepti'l major número, a aquell que haja tingut ocasió de prestar més grans serveys a la causa republicana.

Res de votar als monárquichs, res de adoptar l'absencia.

Procurin los republicans sustreures, sobre tot, a la influencia perniciososa dels partits de la restauració. En molts poblacions s'han pagat serveys electorals, sino ab diners, ab dinadas, ó siga ab actas de regidors.

Es aquesta la peste pitjor que s'ha introduhit de alguns anys ensá en lo camp de la República. Cal apartarse ab horror de tot contuberni de aquesta especie. Tota confabulació ab lo caciquisme local, implica la desventura de las poblacions y'l desprestigi dels que hi prenen part. Una conciencia honrada y lealment republicana val més que todas las ventatjas que pugan obtenirse dintre dels municipis. Lo caciquisme monárquich será impotent en la majoria dels districtes de Catalunya, lo dia que todas las personas de arreladas conviccions republicanas li girin las espalllas. Tots los republicans deuen retxassar la má dels cacichs monárquichs. Encaixant ab un leprós, la lepra s'encomana.

Siga'l nostre lema: «¡Tot per la República! ¡Tot per la puresa electoral!»

Y animats de aquesta idea generosa y patriótica, acudim a las urnas, pera demostrar que a despit de tot, conservém integra la fé en la virtualitat dels procediments democrátichs.

Lo dia que formém una massa compacta serém invencibles.

A la rahó, qu' es la forsa de la nostra causa, unirem l'apoyo del país, sens distinció de classes sociales, ja que dintre de la República hi cab tothom, y aquell dia surtirá la República ó bé de las urnas ó bé de la indignació pública, si'ns mostrém incorruptibles a todas las seduccions y'ns mantenim units y resoltos a castigar ab má dura als estafas y lladres d'actas, detentors de la soberania popular.

LA REDACCIÓN.

LA GRAN BATALLA

¡Ja hi som! Demá es lo gran dia de lluyta serena y noble; demá demostrará'l poble lo que val y lo que pot. Demá té de desplegar-se l'exércit irresistible que té per arma invencible la candidatura, l'vot.

No hi fa res que ab-sas maniobras la caterva reaccionaria vulga, artera y temeraria, destorbá'l vostre camí. La lluyta no ha de espantarvos, lo sufragi es font de vida... ¿No sentiu que'l urna us crida? Pues sense vacilá... ¡Allí!

gas, Pomés y Miquel, Gay y Mirambell. Los católichs per la seva part votavan a Barnola, Lersundi, Vergés y Permanyer, Aparici y Guijarro, Romani y Puigdemoglas y Vinyals.

Una gran part de la forsa monárquica la constituïan las tropas de la guarnició, todas las quals tenian vot. En correcta formació se presentavan als colegis y allí's repartia als soldats la candidatura monárquica. En alguns, no obstant, no pogueren ferho, per haver's hi oposat los republicans, invocant las disposicions de la llei. Pero allí ahont no hi havia virilitat suficient per impedir aquella transgressió legal, lo pes dels electors ab uniforme queya dintre de las urnas, en favor de la monarquía.

Los republicans no podian disposar de cap de aquests medis: no tenian dependents al seu servey pera fells hi la forsa, ni tenian regiments de soldats, ni tenian diners pera mercadejar vots. No disposavan més que del seu entusiasme, de una gran activitat y de un enginy sorprendent. Ningú com ells sabia moure l'opinió pública, ab espectacles de club y de carrer, ab música y discursos. Encare recordo una caricatura del malaguantat Tomás Padró que representava a un home del poble ab brusa y barretina repartint candidaturas republicanas a la porta de un colegi electoral. Lo lema deya: «Ciutadans: preneu aquesta qu' es la més bona y la més barata.»

Los secretaris escrutadors republicans no cobraven sou, ni's feyan pagar lo dinar. Cada hù se'l feya portar de casa seva y en paus. Y aixis y tot sobrava gent apte que's prestava a desempenyar un servey tan penós que's prolongava per espay de tres dias. L'honra de servir a la causa republicana y la satisfacció de ferho cumplidament era l'únich pago a que aspiravan aquells bons ciutadans.

Per evitar que als electors que no sabian de lletra se'ls dongués gat per llebra, las candidaturas republicanas ostentavan en la cabecera un grupo de atributs

republicans, lo nivell y'l gorro-frigi. Aquest llenguatge gráfich l'entenia tothom.

Tot aquell moviment, que portá a las urnas tants milers de ciutadans, lo dirigiren ab una activitat tan gran com la seva pericia ls homes del club del carrer de la Canuda, constituïts en sessió permanent. Guanyaren fama de hábils en aquesta tasca ls Srs. Lostau, Litrán y Lopez Bernagossi—las tres L L L, com deya tothom per aquells dias, gracias a la coincidencia de comensar ab L'l apellido de tots tres.

La nit del últim dia, terminada ja l'elecció sense incidents desagradables, lo club del carrer de la Canuda bullia de concurrència. Tothom tenia interés en coneixe'l resultat definitiu. Allí anavan arribant successivament los partes dels distints colegis de la ciutat y dels pobles de la circunscripció: s'anava formant un estat general, y tot era sumar y restar: «Ara guanyem de tants... Ara guanyem de quants!» Y de aplausos y d'entusiasme no'n vulguin més.

Entre parte y parte, se pronunciavan discursos calurosos. En la meytat dels colegis de la ciutat, los monárquichs tenian majoria: en los colegis de la Llotja, de Sant Sebastiá, del carrer de la Ciutat, del Saló de Cent, del Saló de Sant Jordi, de la sala de Teixidors de vels, de Sant Gayetano, de la sala de Revenedors y de la Convalescencia, los monárquichs anavan a sobre, encare que en molts d'ells contavan sols petitas majorias. En cambi a la Barceloneta, a la Blanqueria, al carrer de Cortinas, al carrer Condal, al carrer de Poment, als Escolapios, a Hostafranchs, a la Patcada, y als carrers de Amalia, Sadurni y Cirés los republicans portavan sobre ls seus adversaris una majoria franca, considerable.

Las classes ricas y acomodadas eran en sa majoria monárquicas; las classes populars se proclamavan en favor de la República.

Los pobles que, al serne'l hora, la seva missió cumpleixen, se fan dignes, s'ennobleixen als ulls de la humanitat. Y cap missió més hermosa, més seria, més elevada, que di ab la visera alsada: «¡Aquesta es ma voluntat!»

Lo sufragi es la palanca que mou é impulsa la idea, la nova llavor que crea, lo planter de un nou poder. ¡Ay del poble que s'humilla! ¡Ay del poble que no vota! L'us del vot, per un patriota, no es un dret, es un deber.

Ja ha passat aquell temps épich en que las masses bullian y deyan lo que volian y ab lo fusell a la má. Avuy l'obrer ja no lluyta, ja no's taca ab sanch humana: sa voluntat soberana s'expressa anant a votá.

No'ls creguen a aquells que us portan pèl camí de la impotencia, predicant la indiferencia, mil cops pitjor que la mort. Sou los més, sou la part sana, lo verdader patriotisme; sou dins del nostre organisme l'anima, la vida, l'cor.

Y tenint aquesta forsa podeu jamay figurarvos que arribin a derrotarvos tots los reaccionaris junts? Per cada bras qu'ells bellugin, per cada cap qu'ells presentin, per cada vot qu'ells ostentin, valtres los teniu a munts. ¡A votá... Aquesta batalla benéfica, salvadora, pot ser tal volta l'aurora de la nostra redemció. La sagrada papeleta que dins l'urna's deposita, es l'arma que's necessita per fer la revolució.

C. GUMÀ.

CANDIDATS REPUBLICANS.—RETRATOS

No'ns ha sigut possible, per la premura del temps adquirir lo de tots los candidats republicans que lluytan en los diversos districtes de Catalunya. Publicuem, no obstant, la major part d'ells, acompanyats de petitas notas biográficas.

UNIÓ REPUBLICANA

D. Nicolau Salmerón y Alonso

Ilustre filósop, gran orador, president de la Assamblea constituyent republicana de 1873, catedràtich de la Universitat central y una de las primeras figuras del republicanisme espanyol.

Capitaneja'l Centro Republicá y alimenta aspiracions gubernamentals. Si's despregués de certas propensions radicals que pugnan ab aquellas aspiracions, creyém que li seria fácil avuy reunir a todas las

Al mateix temps arribavan los partes dels pobles de a circunscripció: resultavan guanyadors los monárquichs a Sarriá, Las Cortes, Horta, Moncada, Santa Coloma de Gramanet y Badalona: los republicans guanyavan per una gran majoria a Gracia, Sans, Sant Gervasi, Sant Andreu de Palomar, Sant Adriá de Besós y Sant Martí de Provensals.

Me sembla qu'era en Robert Robert que en aquella ocasió vá dir: «Ja ho veyeu, tots los sants s'han fet republicans, ab excepció de Santa Coloma de Gramanet, qu' es una santa molt arreconada y que no té cap influencia.

En conjunt: passaren de 62,000 los electors de la circunscripció que prengueren part en las eleccions de las Constituyents. Lo candidat monárquich que tingué més vots sigué en Madoz que'n reuní 21,947; lo candidat republicá mes favoregut sigué en Soler y Plá ab 26,619. Los católichs ne donaren 4,175 a n'en Barnola, qu' es de tots ells qui'n reuní'l major número.

Tal sigué'l resultat de aquella elecció empenyadissima, la primera, la més pura de quantas s'han celebrat aquí en aquest últim quart de sigle.

Sols aixis poden anar a las Cortes los representants del país, portant un acta honrosa que signifiqui alguna cosa mes que las habilitats dels que manan sobre'l fástich dels que's retreuen.

¿Tornarán aquells temps d'entusiasme y de desinterés?

Tots los amants del sufragi universal no hem de separar los ulls de aquest gran exemple. En que's reproduheixin aquells que avuy no son mes que recorts grats, hem de xifrar todas las nostras esperansas, si aspirém a la salvació de la patria, realisada per las practicas democráticas.

J. ROCA y ROCA.

CANDIDATS DE L'UNIO REPUBLICANA

foras del possibilisme partidari incondicional de la forma republicana, sense mesclas, ni intel·ligències ab los partits monàrquics, formant la dreta republicana.

Se presenta pel districte de Gracia, ab l'apoye de tots los republicans, inclús los possibilistas, com aixís ho han manifestat noble i clarament lo comitè de sant Martí de Provencals, y 'ls possibilistas de Gracia.

LA CAMPANYA DE GRACIA que ab tant bona voluntat condjuv a seu ruidós triomfo en las passadas eleccions, se posa avuy resoltament al seu costat, en la lluyta contra 'l candidat monàrquic, l' insignificant Sr. Gassó. No en va 'ns dihem CAMPANYA DE GRACIA. Lo nostre titol y 'l nostre republicanisme 'ns trassan lo cami que hem de seguir.

Electors de las Aforas: ¡Ab nosaltres y a favor de 'n Salmerón!

Obres: no 'ns deixeu seduir per las sirenas socialistas, que si no fan lo joch dels partits monàrquics, pel cas es com si 'l fessin. Tota candidatura de oposició que no siga la de 'n Salmerón, significa una ventaja real, en favor del candidat monàrquic y dels tupinaires y cacichs de las Aforas: significaria ademés l' anulació de aquella página brillant que escrigueren en las passadas eleccions, oferintvos com un exemple admirable y alentador a tots los republicans d' Espanya.

Demá ha de ferse la tercera edició de aquesta obra que podria titularse: «Quan lo cos electoral vol, s' imposa.»

D. Francisco Pi y Margall

¿Qui no coneix a aquest ilustre republicà, que porta més de quaranta anys de serveys a la nostra causa? Jefe avuy dels federals, siguió durant lo periodo revolucionari indi viduo del Directori, y a l' any 73 president de la República espanyola.

No hem de escriure la seva biografia, qu' está en la memoria de tothom.

Es un gran escriptor y un orador correctíssim, encare que fret; pero molt rahonador y lògic fins al extrem.

Es ademés tot un caràcter que 's distingeix per austeritat de las sevas costums y per la tenacitat en las sevas opinions.

Lluyta en la circumscripció de Barcelona y en lo districte de Sabadell.

D. Joan Sol y Ortega

Advocat distingit, orador de paraula fácil y argumentador de molta forsa. Entrá en lo camp republicà després del 74 ab en Ruiz Zorrilla y ha figurat desde llavors en lo partit progressista democràtic.

Forma part de la candidatura de la circumscripció de Barcelona.

D. Tiberi Avila

Es natural de la provincia de Orense, y resideix, fa uns dos anys, a Barcelona, ahont desempeña la càtedra de Anatomia en la Escola Provincial de Bellas Arts. Té 'l titol de Doctor en Farmacia y de Advocat.

Figurá en las Constituyentes de 1873, representant lo districte de Valdeorras, y militant en lo Centro.

Lluyta avuy, al costat dels dos precedents, en la candidatura de Barcelona, en representació del partit centralista.

D. Joseph Vallés y Ribot

Nasqué a la vida pública ab la Revolució de Setembre figurant sempre en la fracció dels transients. En l' Assemblée constituyente del 73, en la qual representava 'l districte de Vilanova, s' afiliá en lo Centro. Dissolta aquella, ha vingut formant part del partit federalista, arribant a desempeñar lo càrrech de president del Consell regional de Catalunya.

Exerceix ab fruyt la carrera de advocat, distingint-se sobre tot en sas defenses davant del Jurat. Cultiva l' oratoria tribunicia y es molt llaminer del aplauso. Formá part de las Corts anteriors y actualment se presenta candidat per tres districtes de Catalunya, 'l de Vilanova, 'l de La Bisbal y 'l de la circumscripció de Tarragona.

D. Baldomero Lostau

Desde qu' estallá la Revolució de Setembre, 's distingí com un dels obrers més intel·ligents y entusiastas. Formá part de la Diputació provincial; prengué part activa en la insurrecció republicana de 1869, y siguió pres y desterrat, residint a Fransa una temporada. A l' any 73 manava un batalló de franchs de la República. Es orador de temperaments revolucionaris.

S' ha dedicat a l' industria de sombrero, a l' industria naviera y a diverses comissions y agencias. Pertany al partit federal y lluyta pel districte de Vilafranca del Panadés, ahont en las passadas eleccions alcanzá un contingent de vots molt respectable.

D. Serafi Asencio Vega

En la última guerra civil, entre altres serveys importants, prestá socorro ab la seva columna a la vila de Caldas de Montbuy, atacada pels carlins. Sos sentiments republicans lo feren ademés molt popular a Catalunya.

Afiliat al partit progressista democràtic, iniciá 'l moviment revolucionari de Badajoz, posant en perill la seva vida, y tirant la seva carrera per la finestra.

Després de haver permanescut molts anys en l' emigració, torná a Espanya, tan republicà com sempre. Lluyta en lo districte de Granollers.

D. Joan Salas Antón

Es jove encare, advocat, escriptor y amic polítich de 'n Salmerón, desde avants de que 's formés lo partit centralista. Signé durant molt temps corresponal de La Justicia.

En companyia de D. Odón de Buen s' entregá ab ardor desde un principi, a la propogació de las doctrinas del seu partit, en diferentes localitats de Catalunya.

D. Nicolau Salmerón

D. Francisco Pi y Margall

D. Joan Sol y Ortega

D. Tiberi Avila

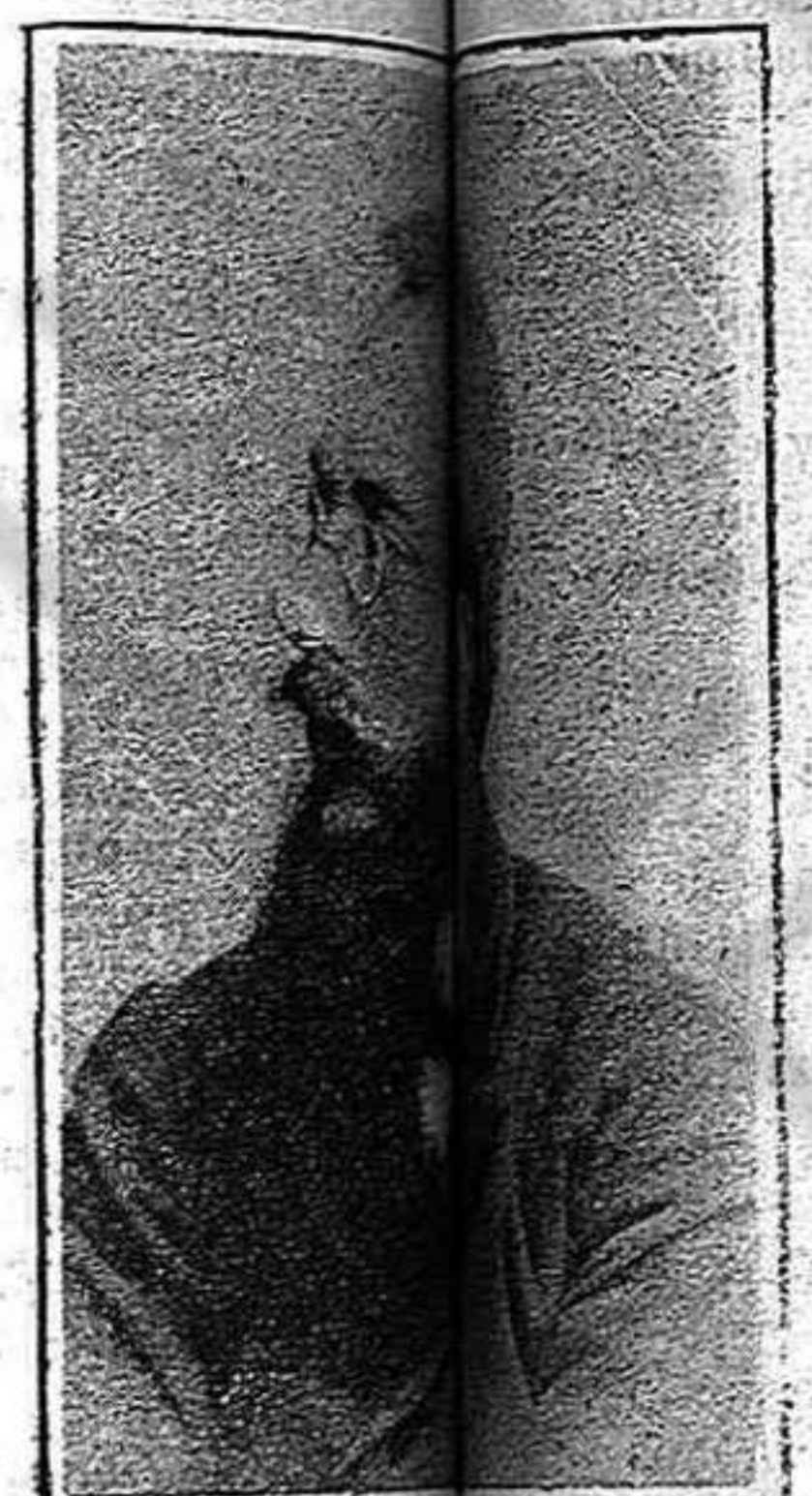
D. Joseph M. Vallés y Ribot

D. Baldomero Lostau

D. Serafi Asencio Vega

D. Joan Martí Torras

D. Odón de Buen

D. Joseph Rubaudonadeu

D. Joan Martí Torras (Xich de la Barraqueta)

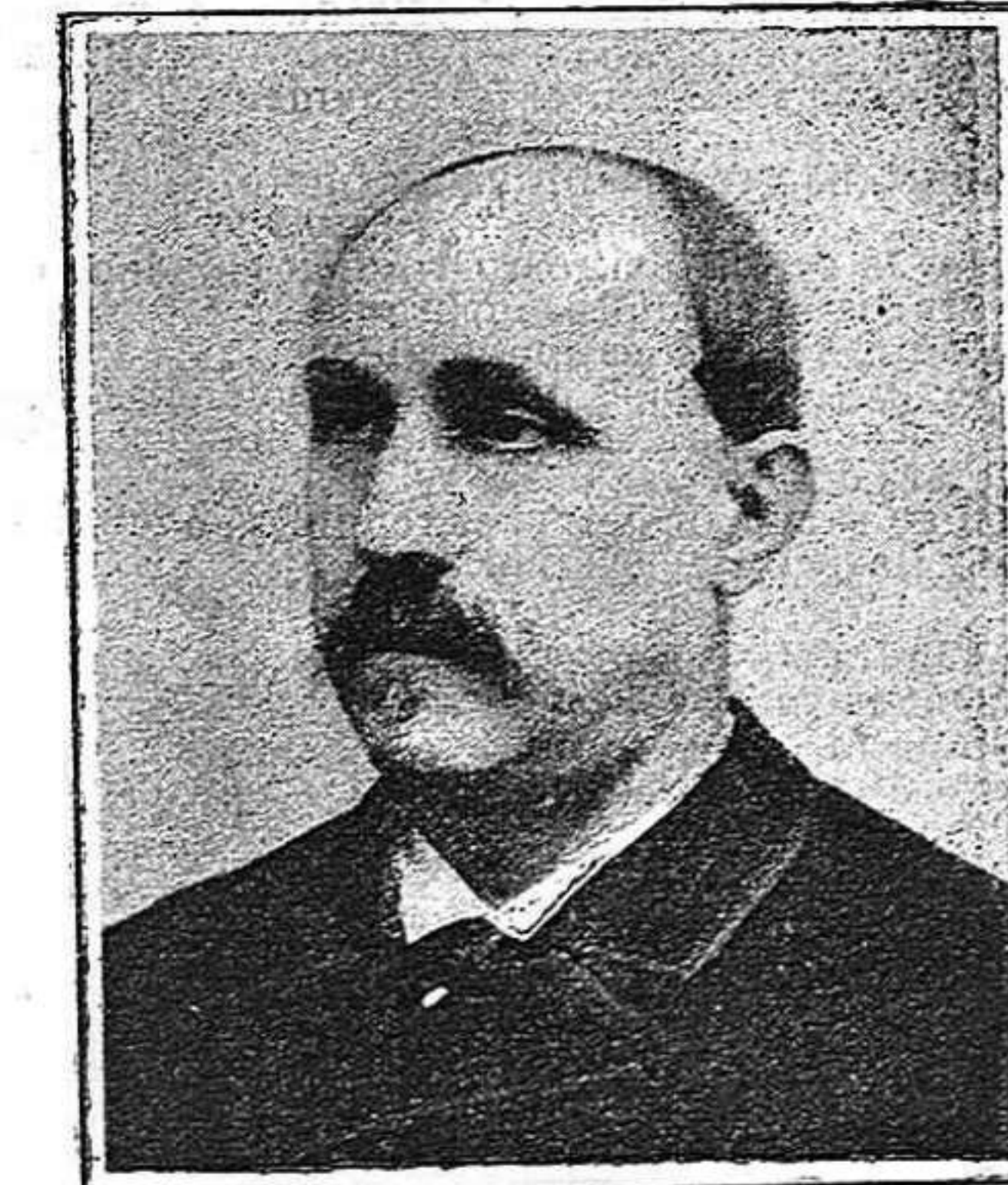
D. Joan Deu

D. Joan Sol y Ortega

D. Odón de Buen

D. Francisco Rispa Perpinyá

nas del seu partit, en diferentes localitats de Catalunya.

A pesar de ser fill de Sabadell, lluyta pel districte de Tarrassa, lo qual no ha de ser obstacle perque tots los republicans tarrasencs li otorguin los seus vots.

D. Antón Franquesa

Es metje, jove encare y resideix a Mataró, per qual districte 's presenta, sent l' ànima de l' agrupació federal de aquella localitat.

Té un caràcter actiu y una oratoria fácil y correcta. Conta ab influencia entre las masses obreras.

D. Joseph Rubaudonadeu

Es molt conegut, especialment a Catalunya, per la seva activitat, per la seva memoria prodigiosa, per la seva audacia y per la inclinació que té a fer favors a tothom, inclinació que contrasta ab lo seu llenguatge franch y agressiu. En Rubaudonadeu no té pels a la llengua.

Desde avants de la Revolució de Setembre figurá activament en la política, sufrint persecucions de tota mena. Durant lo periodo revolucionari desempeñá distints càrrechs públics. A l' any 73 siguió l' amic íntim de D. Estanislao Figueras, primer president de la República espanyola, y representá en las Corts lo districte de Sant Feliu de Llobregat.

Després de la Restauració, residí llarch temps a París, dedicantse ab ardor y fortuna a la defensa de donya Maria de Campos, que duche 'l divorci de San Estanislao Figueras. Figueras, jefe general orgànic y jefe de la formació de la República nacional.

En las eleccions, las tupinaires, los carlins y los republicans li arrebatá el districte de Sant Feliu de Llobregat, per hont se presenta. Li disputá

franchs que alcansaren un grau de organizació notable, y 's baté ab los carlins distintas vegadas.

Després del cop d' Estat del general Pavia, 's defensá ab valor a Sarriá, abandonant aquella població després de un llarch combat, ab forsas molt superiors a las sevas.

Representá 'l districte de Sant Feliu de Llobregat, en una de las últimas Corts del reynat de D. Amadeo de Saboya, figurant en la minoria republicana.

Ademés dels anteriors se presentan candidats de Unió republicana, per la provincia de Barcelona, l' ex-ministre de la Guerra, D. Nicolau Estébanez, per Igualada; D. Joseph Surribas, advocat, per Arenys de

Director de La Publicidad. Entrá en la vida pública ab la Revolució de Setembre, formant part del Club d' estudiants. Figurá sempre en las fraccions mes templadas del partit republicà. Representá en las Constituyentes del 73 lo districte de la Bisbal, del qual es fill, y desempeñá ab honrades acrisolada 'l càrrech de secretario del govern civil de Cuba.

Ultimament siguió diputat provincial pel districte de Manresa-Tarrassa-Sabadell. Es orador afuent y bon periodista; de tracte agradable, y admirador de la persona de 'n Castelar, tant com entusiasta de las sevas doctrinas.

Lluyta pel districte de la Bisbal, ahont li disputa l' elecció lo Sr. Vallés y Ribot.

D. Emili Junoy

Redactor de La Publicidad. Jove encare, no entrá en la vida pública sino després del any 74, a las ordres de D. Eusebi Pascual y Casas qu' es qui l' iniciá en la vida pública.

Es escriptor correcte, periodista de bona fusta, orador fácil, y posseheix lo titol d' advocat, al servey sempre dels seus electors manresans.

En las passadas eleccions guanyá l' acta que li siguió arrebatada, y aquesta vegada es fácil que l' obtinga, y creyem que l' hauria obtinguda fins prescindint de las sevas intel·ligències ab los elements oficials.

D. Miquel Morayta

Corresponal de La Publicidad.—Es catedràtic de la Universitat Central, gran Orient de la Masoneria espanyola, y amic íntim de 'n Castelar. En las Corts del 73 representá 'l districte de Loja.

Derrotat quantas vegadas s' ha presentat per Barcelona, després de la Restauració, avuy l' apoya en Castelar y l' patrocina los elements oficials.

Un altre grupo de possibilistas presentava a D. Bo-

naventura Abarusa, que s'ha negat a figurar en la elecció, y un tercer grup s'ha decidit per la candidatura de

D. Antón Vallés

Presentat pel partit obrer, socialista oportunista. Lo Sr. Vallés sigüé maquinista tipógrafo é industrial vidrier. Elegit regidor de Barcelona, desempeñá ab zel lo seu càrrech, adquirint justa fama d'home honrat. Figura en lo partit possibilista y no sabem que tingui ni l'apoyo oficial ni'l del Sr. Castelar.

D. Avelino Brunet

Encare que aquesta es una candidatura de caràcter econòmic, també'l Sr. Brunet es possibilista antich y constant. Representa a Madrid al Foment del treball nacional, y s'ha distingit sempre tant pel seu ardor en la defensa de la producció, com per sos notables coneixements econòmichs.

D. Adolfo Calzado

Banquer acaudalat; amich intim de'n Castelar. Representa en la passada legislatura lo districte de las Borjas (Lleyda), y avuy se presenta pel mateix apoyat resoltament per en Castelar y encasillat pel govern, ab tot y haver proclamat los electors de las Borjas la candidatura del Sr. Sol y Torrents, qui ha tingut a bé retirarla, per no contrariar la voluntat del jefe.

D. Joseph Güell y Mercader

Republicà antich, fill de Reus, y periodista hàbil y escriptor correcte, defensor acerrim y constant de las ideas republicanas possibilistas. Desde fa molt temps resideix a Madrid, escrivint entre altres treballs, correspondències per la premsa de América, que son molt llegidas y apreciadas. Se presenta per la circumscripció electoral de Tarragona. Lo coneixem y, per més que avuy en Castelar l'apoya segons diuen, tenim molta fe en lo seu republicanisme.

CANDIDATS

Al que diu que vol salvarvos, y s'presenta a tot arreu prometent l'oro y el moro sense com va ni com vé, y fa veure que prepara en favor del pobre obrer uns projectes estrambòtichs qu'ell mateix casi no entén, y 'us alaba sense solta y procura alsar la veu com si fos una potencia... ¡no'l voteu!

Al que ho porta a la callada, y no parla, ni diu res, limitantse a busca empenyos entre aquells que ho poden fer, y fomenta antagonismes, y embolica als amichs seus, y no dona cap programa, ni instrucció, ni manifest, y demostra casi casi que apenas sab lo que creu ni enten bé lo que desitja... ¡no'l voteu!

Al que no sent Carnestoltas, de republicà s'vesteix y ab aquesta marca falsa te l'apoyo del govern, y emplea tot lo sant dia en cultivá'l pastaleig, y visita als fusionistas, y té ab ells pactes secrets, y al darrera dels cap-padres no dorm, no menja, no séu, apilant vots de camama... ¡no'l voteu!

Al que ja ha ocupat certs càrrechs, fentho sempre malament, y ara té la barra inmensa de volgué escalá'l congres, olvidant que qui fa un cove es capàs de fé un cistell, y parla d'honra y decencia, que ni pel forro coneix, y amaga la séva historia, desde la fetxa a la creu plena de trampas y enredos... ¡no'l voteu!

Al que, en fi, s'presenta ab tituls coneguts y suficients per inspirarvos confiansa y aixecar la vostra fe; al que quan dels drets vos parla també us parla dels debers, y no us promet impossibles ni' us halaga tontament; al republicà de veras, conegut a tot arreu per honrat, constant y digne... já aquest sí que'l votareu!

C. GUMA

CANDIDATS Y ELECTORS

(Diàlechs breus, pero instructius.)

I
—Déu lo guard. Venia a veure si tindrà la amabilitat d'afavorirme ab lo seu vot.
—¡Ah! ¿S'presenta? Y si'l voto, ¿qué guanyarem?
—¿Vol dir que guanyará vosté?...
—No jo; ¡la patria!
(Lo candidat ab molta extranyesa.)
—¡Qué! ¿encare hi ha qui pensa de bona fé en la patria?

II
—¿Qué se li ofereix?
—Home... jo soch un dels candidats d'aquest districte, y sentne vosté elector...
—¿Qué?
—Li agrahiré que'm voti.
—Es que li adverteixo que vosté es monárquich y jo soch republicà...
—¡Ah! ¿es republicà? M'pensava que... De tots modos m'es igual; mentres puga surtir diputat, tant se me'n dona si es pels vots dels republicans com dels monárquichs...

III
—Espero que'm votará, ¿eh?
—¿A vosté? Si encare no sé ab quin color se presenta...
—¡Ab cap, ab cap! Vull ser diputat independent, sense compromisos de bandera ni de partit. ¡Basta de politica y enredos!... Diputats com jo son los que convenen a la nació. ¡Independencia, independencia!
—Vaja, donchs, lo votare; pero, aixó sí, ens ha de defensar la nostra companyia d'omnibus...
—¡Ah, fill! Aixó sí que no pot ser. Precisament tinch compromisos contrets ab la Societat de Tranvias. Ells, la empresa del gas y un sindicat que's dedica a empedrar carrers en gran escala son los que apoyan la méva candidatura...
—¿A cambi de qué?
—¡Hombre!... A cambi de que jo sigui en las Corts lo seu advocat...

IV
—Buenas. Conto ab lo seu vot.
—¡Fugí! ¡qu' e-tá de bromal! ¿Per qué'l necessita'l meu vot? Si diu que'l govern li ha assegurat la elecció, costi lo que costi.
—Bé, sí; a vosté ja puch dirli. Lo govern m'assegura la elecció fent votar a tots los morts. Per xó m'agradará que vosté'm voti.
—¿Cóm a difunt? ¡Gracias!
—¡No, al contrari! Per cubrir las apariencias, convé qu'entre tots aquests electors morts n'hi haja algun de viu que'ls hi dongui una mica d'ánimo.

V
—¡Hola! L'atrapo oportunament. Li demano per favor que vaji a votar per mi.
—¡Carambal!... M' sab greu...
—¿Qué? ¿votarme?
—No; es que casualment ja m'hi compromés a votar a Fulano...
—No'l votí... ¿Que ho sabrá ell per ventura?
—¡Oh! Es qu' en pago d'aquest servey que li he promés, ell ja m'ha fet un favor.
(Lo candidat, rihent.)
—¡Millor que millor! ¿Lo favor ell ja li ha fet, eh? Donchs que's penji. Ara vosté'm vota a mi, no més que per dignitat. ¡Los candidats que conquistan vots per aquests medis, no mereixen ser elegits!... Tingui, tingui un cigarro... fumi interinament.

VI
—Salut: bé deurá venir a votarme.
—Pero, ¿qu' es ara vosté? ¿republicà?
—¡Jo? Ja veurá... sí, pero com ara 'ns hem situat a honesta distancia de la monarquia...
—Es dir, que casi es monárquich...
—No: lo que hi ha es que la benevolencia, l'aliansa qu'hem contret ab en Sagasta, 'ns obliga a... Bé, ¿qué'm votará o no?
—Quan sápigam de cert si es republicà ó monárquich, torni y llavors ne parlarem.

VII
—¿Vindrà a votarme?
—¿Qu' es vosté?
—Republicà.
—¿Quin es lo seu ideal?
—Lo triunfo de la República.
—¿Y després?
—Lo sosteniment de la República.
—¡Bravo! Es dels nostres. Conti ab lo meu vot.
FANTASTICH.

A multitud de obrers que van xiular al *compañero* Iglesias, durant la séva estancia a Vilanova y Geltrú, no crech que pogan ser tatxats de burgesos ni d'ennemichs de la reivindicació dels drets del proletariat. No per aixó aprobo que's perturbi'l dret de ningú. Y'l *compañero* Iglesias y tots los *compañeros* haguts y per haver, tenen dret de parlar en públich y fins de desbarrar si'l parlar no'ls basta.

Pero de totas maneras considero convenient que'l *compañero* Iglesias, que després de tot, y sense que se li coneguin bens de fortuna, se passeja avuy per Espanya fent la propaganda socialista, sápigam que no tots los obrers son prou incautes per acceptar com article de fé 'ls atachs sistemátichs que dirigeix contra 'ls partits polítichs, y especialment contra 'ls partits republicans.

Precisament los partits republicans que han sapigut conquistar lo dret de associació y'l dret de reunió de que avuy abusan alguns *compañeros*, son acreedors per aixó y altres motius, al agrahiment de las classes obreras.

Atacarlos y deprimirlos fora una solemne injusticia, sino sigüés tal vegada alguna cosa pitjor.

Posar obstáculos avuy a la campanya electoral republicana, no veig que pugui interessar a ningú, com als partits monárquichs.

Per lo tant, *compañero* Iglesias, fassi'l favor de dirme:—¿De ahont surten las *missas*? ¿De la iglesia ó dels fondos secrets del ministeri de la Gobernació?

En la designació de interventors van cometres omisiones imperdonables, y las facultats que la ley concedeix a la Junta del Cens, van utilitzar en profit exclusiu dels partits monárquichs.

Lo Sr. Salmerón se veje obligat a picar las crestas al Sr. Planas y Casals, y aquest abusá de la campaneta per fer callar al eminent republicà.

Res: diumenje varem tenir ocasió de presenciar una lluyta entre una inteligencia privilegiada y unas pantorrillas, que cada dia's van pansint.

No tardará a venir l'hora en que s'acabin totas las extralimitacions del caciquisme.

Llegeixo en un telegrama:

«Los carlins se mostran molt esperansats y explican las sévas ilusiones, dihent: «Posehim la convicció de que serém los immediats y forsosos successors dels republicans.»

De manera que fins los carlins creuen que'l próxim adveniment de la República es inevitable.

Soch de la mateixa opinió. Ara, respecte a lo qu'ells supossan que vindrá després, ja'ns cuydarem nosaltres d'evitarho, utilisant, si es precis, aquellas *cireras de arbo*s de las montanyas de Montalegre, de que vá fer us en Prim, ab uns resultats tan admirables.

L' eminent republicà francès Jules Ferry ha sigut elegit President del Senat.

Anys enrera vá cáureli a sobre l'avalanxa de la dreta y de la extrema radical, y quedá poch menos que obscurescut.

Jules Ferry té poderosos enemichs, perque val molt.

Avuy, lo partit republicà'l rehabilita, y ell sab agrahirho, pronunciant un discurs admirable que inunda de llum los derroters de la República francesa.

No podém menos d'expressar las grans simpatias que tenim per un home tant pur, que no l'embruta ni la més petita espurna del llot del Panamá; de un home a qui odian los clericals, per haver expulsat de Fransa a las corporacions religiosas, y a qui 'ls ultraradicals detestan per ser un escelent timoner de la nau del Estat.

Al últim se li ha fet justicia.

Algú ha tingut la mala idea de retreure al senyor Roca y Roca la publicació de una caricatura en las columnas de aquest periódich, expressant qu' en Castelar, diputat per Barcelona, al votarse en lo Congrés lo tractat de comers en Fransa vá fugir d'estudi.

Precisament si un acte hi ha que pugui honrar al nostre estimat company es aquest.

Lo Sr. Roca y Roca opina que 'ls diputats han de ser intérpretes dels interessos dels seus administrats, y en aquella ocasió memorable, no hi havia un sol barceloní partidari de la funesta politica económica del govern fusionista.

Podia'l Sr. Roca parlar ab l'energia ab que vá ferho, per dos motius: Primer, perque estima al seu país sobre tot. Y segon, perque l'acta de diputat per Barcelona que tenia en Castelar, sabia lo que li costava.

¡Et voilà!

La compra de vots y d'aetas vá cundint d'una manera que fá fástich.

Ja hi ha qui diu que a las próximas Corts será precis titularlas *las Cámaras del dinero*.

En efecte: en ellas hi anirán 'ls que'n tenen y els que volen ferne.

L' elector que's ven, ven a la patria.

Llegeixo en *La Publicidad*:

«Le han informado mal a *La Correspondencia* mi-

L' INDIFERENCIA POLITICA. — Quento viu, per Apeles Mestres

—¿Qué 'n tinch de fer jo, dels diputats que surtin? A mi que no m' amohinin.

—¿Qué 'n te de fer? Que vota qualsevol contribució ja té una sangonera permanent a la butxaca.

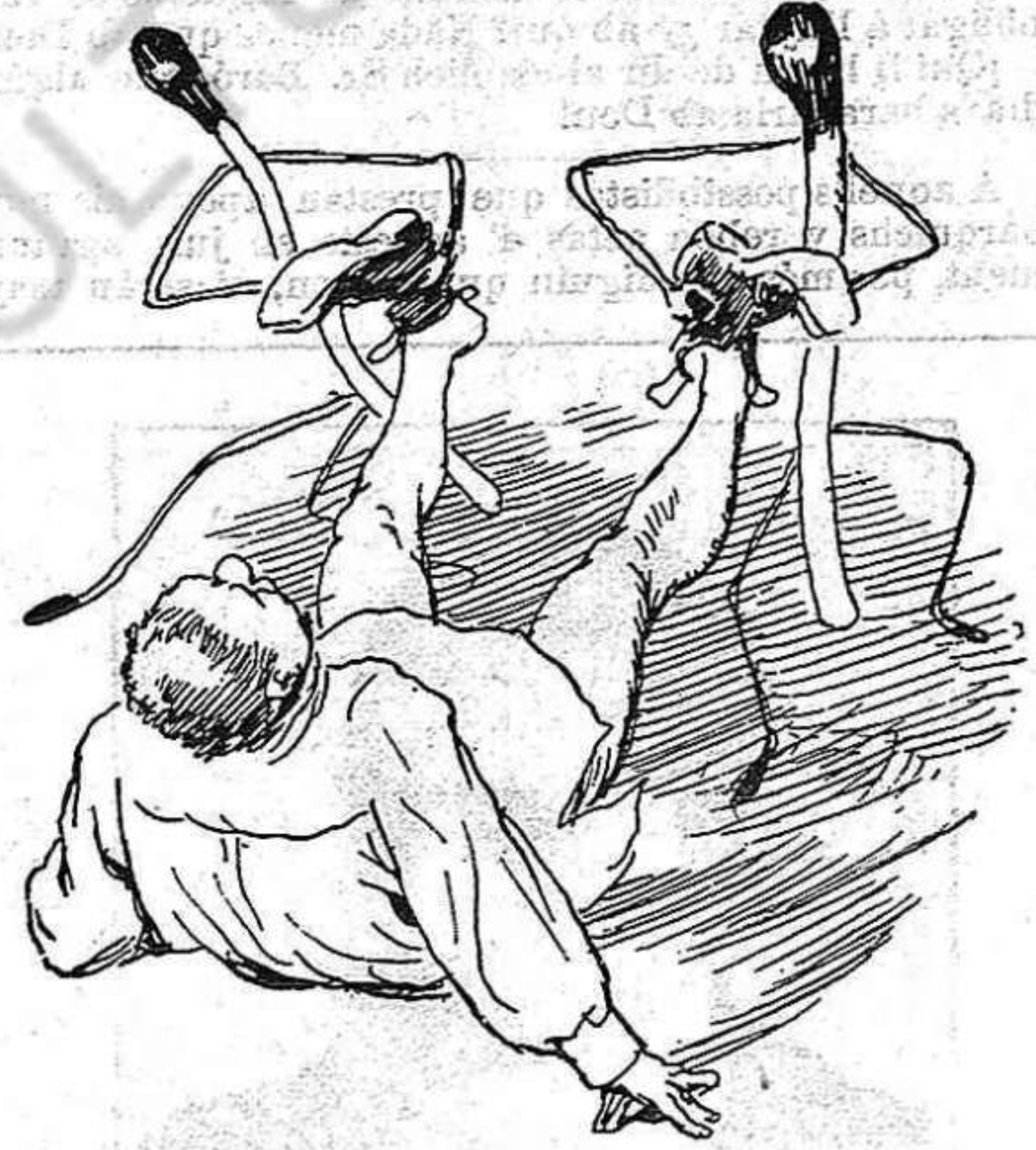
Y 's vota l' impost de las cédulas personals, y trobantli las butxacas buydas, se li emportan la americana.

Y venen los consums y se n' hi emportan l' hermillita.

Y 'es presenta 'l timbre y 'l deixa sense calsas.

Y compareix l' estanch de las cerillas y se li endú las botinas

litar cuando le han dicho que los posibilistas de Barcelona se rebelan contra el jefe.

«Hasta ahora no ha dis-sentido mas que uno que separamos.»

¿Un no més? Esperis La Publicidad. Després de las eleccions passarém comptes.

Los posibilistas de Gracia, al veure que 'l comité local no gosava á aconse-llar qu' era precis votar ni deixar de votar á n' en Salmerón, han romput aquesta ambigüetat, de-clarantse, en una valenta alocució, resoltos á sostenir á tota costa y á votar ab lo degut entusiasme la candidatura de: eminent repúblich, d' acort ab tots los republicáns. Lo comité de Sant Marti de Proven-sals ha fet las mateixas declaracions. Lo partit posibilista de las Aforas,

Y c'm tantas contribucions no bastan, encara queda 'l dé-ficit y el déficit acaba per emportarseli, la camisa.

1893

aferma ab fets lo séu pro-bat republicanisme.

Lo sufragi universal hauria de ser la espasa de Breno que fés caure'l platet de las balanzas de la justicia, del costat de la soberania popular.

Pero dirigit pels monár-quichs, en lloch de ser la espasa de Breno, es la ridi-cula espasa de Bernardo, que ni corta ni pincha.

Reivindiquém la puresa del sufragi universal, y la República espanyola será un fet.

Lo rellotje de la cate-dral de Barcelona, de tant en tant toca las ho-ras, sense tocar los quarts.

Comentari d' un caste-llá:

—Que aprenda el go-bierno á hacer economias. Ya lo vé: ¡hasta los cam-panarios ahorran los cuartos!

Llavors l' Indiferent exclama:— ¡Ay mare! Y donch, ¿de qui es obra tot aixó? Y Espanya li respon:— De aquells Diputats que tú no vas votar porque tan se te 'n donava.

UN predicador de la parroquia de Santa Ana, deya l'altre dia fent un sermó desde 'l cubell místich:

— «Si algún santo fuera posible os dijera que es liberal, derribadlo del altar, maldicidle.»

Aquesta frase vá produhir murmulls entre la concurrència, y l'ensotanat, sorpres de que tots los que van á missa no siguin carlins, vá dir:

— Dispensadme, que soy andaluz.

Ara pregunto jo:

¿Qué volia dir lo pare Gonzalez quan tractava de disculparse, de una barrabassada com la que havia deixat anar, afirmant qu'era andalús?

¿Volia dir que havia begut algunas canitas de massa?

Donchs llavors que 's fiqui la llengua... á la boca, y deixi estar en pau als sants lliberals y als lliberals que no siguin sants.

¡Cosa singular!

D. Teodoro Baró, encare que procedent del antich partit progressista, es un católich á proba de bomba.

Y á pesar de tot, en lo districte de Figueras se veu obligat á lluytar y ab qui? Nada menos que ab Deu.

¡Qui li havia de dir al católich Sr. Baró, que algún dia 's barallaria ab Deu!

A aquells possibilistas que prestan apoyo als monárquichs y reben actas d'aquests en just agrahiment, per més que diguin que no son, ni serán may

partidaris de la monarquia, no 'ls podém creure, á pesar de tota la nostra bona voluntat.

Els, si volen, no serán de la familia.

Pero com si ho fossen, desde 'l moment que hi viuen á dispesa.

Está á punt de publicarse, segons diuhen, un periódich fusionista á Barcelona, que portará 'l títul de *La Tarde*.

¡Magnífich títul!

La Tarde... ó com si diguessim: «Després de haver dinat.»

Persisteix en Canalejas ab fer la gara-gara als militars.

CANDIDATS POSSIBILISTAS

D. Eusebi Corominas

D. Miquel Morayta

D. Adolfo Calzado

D. Emili Junoy

D. Evelino Brunet

D. Antón Vallés

D. Joseph Güell y Mercader

Y segons sembla ni l' exércit li agraeix, no acabant de creure ab la sinceritat de las sévas paraulas, ni 'ls fusionistas li tenen en compte, sino per reprobar la séva conducta.

Noy Canalejas: no jugués ab armas si no vols tallarte.

¿Ahont dirian que van reunir-se 'ls partidaris de la candidatura del Sr. Gassó y Martí?

En lo domicili de la extracció de letrinas de la ve-hina vila de Gracia.

¿Saben á que obeeix aqueixa reunió y 'l siti ahont vá celebrarse?

Al desitj de anticipar los perfums del acta problemática del Sr. Gassó y Martí.

Si perque ets possibilista te creus qu' es possible tot, ves á trobar á en Larroca per ser Diputat á Corts.

Si surt del Govern Civil alegre un republicá, ja pots di immediatament: «Aquest es encasillat.»

No portis per 'ná á votar ni rellotje, ni diners, perque certs homes de l' urna saben fer l' escamoteig.

En tu puerta planté un pino y en tu ventana un clavel; Castelar, si no m' estimas, vèstén á servir al Rey.

C. CLARÍS.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, Impresor.—Asalto, 63.